

ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΡΥΣΤΙΑΝΗ

ΧΙΛΙΕΣ ΑΝΑΣΕΣ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Ιωάννα Καρυστιάνη – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2018

1η έκδοση: Οκτώβριος 2018

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

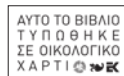
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6450-7

ΠΡΩΤΟΝ, ο σπασμένος αριστερός κυνόδοντας στην άνω οδοντοστοιχία. Είχε καιρό να πάει σε οδοντογιάτρο.

Δεύτερον, τα τρία μαύρα νύχια στο αριστερό χέρι. Τα είχε κοπανήσει κατά λάθος με το σφυρί, ενώ κάρφωνε ένα κάδρο στον τοίχο λίγες ημέρες, πέντε; έξι; Πριν από τις 27 Αυγούστου.

Τρίτον, οι βόλτες ξεφτισμένος σπάγγος στον ξεκοκαλισμένο καρπό, ομοίως στο αριστερό χέρι. Ήταν που τον έπιανε να σκορπίζεται στις εξοχές και να δένει νεαρούς βλαστούς σε πασσαλάκια, να σώζει υποψήφια δέντρα.

Είχαν απομείνει και κάτι γκριζες δαχτυλιδώτες τούφες σε πέτσες εδώ κι εκεί στο κεφάλι του, έτσι ήταν τα μαλλιάκια του, ψιθύρισε η γυναίκα χαιδεύοντάς τα, τα μόνα που άγγιξε τρέμοντας σύγκορμη. Ταίριαζε και το μπότι, ένα κι εβδομήντα, το είχαν ήδη μετρήσει. Μάτια δεν υπήρχαν, αυτιά ούτε, βέρα έτσι κι αλλιώς δεν φορούσε ποτέ, υπολείμματα ρούχων τίποτα, ήθελε τα πολύ φαρδιά, να πλέει στα πανταλόνια του.

Ο νεκρός μπροστά της δεν θύμιζε πια άνθρωπο, ήταν ένα

άμορφο μισοφαγωμένο κουφάρι που η Πηγή Βογιατζή δεν είχε το σθένος να το δει ολόκληρο και να το τσεκάρει, έριχνε κλεφτές ματιές αποσπασματικά, όμως, αγκώνας, γόνατο, φτέρνα, ό,τι και όπως είχε απομείνει δηλαδή από το σώμα και καθυστερώντας με πνιχτά βογκητά και προσπάθεια να μην κάνει εμετό, ψέλλιζε απαντήσεις, παράταιρες λέξεις σε παράλογη σειρά.

Τις έβαζε σε τάξη καταφέροντας μια λογική διατύπωση ο ιατροδικαστής, που με τον αξιωματικό του λιμενικού δίπλα του στέκονταν αμήχανοι, έτοιμοι όμως να συγκρατήσουν τη μεσόκοπη γυναίκα με το μαύρο τζιν και το πέτσινο μαύρο μπουφάν κάθε που άπλωνε χέρι να ακουμπήσει κάπως το πτώμα αλλά μετάνιωνε, παραπατούσε και το πήγαινε για κανονική λιποθυμία.

Πιο πίσω τους και ο ψαράς, αυτός που είχε βρει τον άνθρωπο μες στα δίχτυα του, κάπου ένα μίλι στα ανοιχτά της Σύρας. Αποκλείστηκε η εγγλεμματική ενέργεια, αποκρούστηκε η πρόταση για διενέργεια εξέτασης DNA, περιττή, τα υπολείμματα μιλούσαν και η δύστυχη που κραύγασε σπαραχτικά, τον άντρα μου δεν ξέρω; απολύτως αξιόπιστη, είχαν πέσει πέντε τηλεφωνήματα, άριστες συστάσεις για το ποιόν της.

Οι διαδικασίες ολοκληρώθηκαν με την υπογραφή της γυναίκας που, Πέμπτη, δεκαεφτά ενδεκάτου 2015, αναγνώρισε τον νεκρό σύζυγό της, Στυλιανό Βογιατζή του Νικολάου και της Αθανασίας, ετών 57, εξαφανισθέντα στις εικοσιεπτά ογδού 2015 από παράκτια βραχώδη περιοχή της νήσου Κουκούτσι, όπου και κατοικούσε.

Ένας καφές για τη χήρα στο Γραφείο Τελετών. Η Πηγή

Βογιατζή έσφιγγε τη χούφτα της μη χάσει τις δυο σγουρές γκριζες τρίχες από το κεφάλι του νεκρού. Επί ένα τέταρτο βουβή κι αυτή και οι παριστάμενοι συμπονούντες, από χθες φτιαγμένοι με το περιστατικό, που είχε συρθεί σαν αναμμένο φιτίλι και είχε σκάσει στις παρέες με ζοφερές περιγραφές, ψαριά με σκορπίνες, παλαμίδες, σαργουδάκια, τρία χταποδάκια και ένα τουμπανιασμένο, ξεσαρκισμένο κορμί ανθρώπου.

Η πρώτη σκέψη, θα είναι πρόσφυγας, θα είναι μετανάστης, πόσοι οι πνιγμένοι των ημερών ανάμεσα Τουρκία και νησιά του ανατολικού Αιγαίου, πόσοι οι αγνοούμενοι που ξεκόβουν και τα ρεύματα τους μοιράζουν μακριά ώσπου να τους παρατήσουν σε βυθούς, μπερδεμένους με φύκια και θαλασσινές περικοκλάδες.

Το από εβδομάδων σήμα για τον αγνοούμενο στα λιμεναρχεία έβαλε τον Συριανό λιμενικό βάρδιας σε δουλειά, εστάλη ενημέρωση για το μακάβριο εύρημα, ειδοποιήθηκε η άτυχη γυναίκα, ξεσηκώθηκε πάραυτα και έσπευσε λαχταρισμένη, όχι με το Βόλβο της αλλά με το Μιτσουμπίσι του, αυτό αγαπούσε εκείνος.

Μα, πώς είχε το κουράγιο να οδηγήσει η ίδια το ημιφορτηγάκι, να καταφθάσει μόνη, πώς θα έκανε μόνη και το ταξίδι της επιστροφής κουβαλώντας το φέρετρο με τον άντρα της, κάνοντας το ίδιο το αμάξι του νεκροφόρα του;

Υπολόγισαν τα έξοδα της μεταφοράς της σορού με κανονική νεκροφόρα, ο ψαράς προσφέρθηκε να τη συνοδέψει, να τσοντάρει και κάτι στον λογαριασμό, η χήρα αμετάπειστη, τα λόγια της λίγα, δεν σήκωνε πίεση, δεν ήθελε παρτενέρ στα επόμενα βήματα.

Πάλι καλά που δεν έδιωξε τον ψαρά και τη γυναίκα του όταν την ακολούθησαν μέχρι την Κοίμηση της Θεοτόκου, όπου άναψε ένα κερί, κοκάλωσε για κάνα τέταρτο συλλογισμένη και μετά γονάτισε παράμερα και αναλύθηκε σε λυγμούς.

Το ζεύγος παρόν και στο λιμάνι για την αναχώρηση του φέρι, συμπαθητικοί και σεβαστικοί άνθρωποι, με την επισημότητα που επέβαλε η τύχη τους να λάβουν μέρος σε μια τραγωδία, κάπως μουνδιασμένοι ωστόσο με τη στάση της χήρας, να διώχνει τα μπράτσα τους πρόθυμα να τη στηρίξουν, να κόβει τα λόγια παρηγοριάς που περίμεναν στα στόματά τους. Πάντως, μες στη βαβούρα και στον κόσμο οι δύο πλησίασαν το Μιτσομπίσι στην ουρά των αυτοκινήτων για επιβίβαση, η σύζυγος έκανε νόημα στην οδηγό, της έδωσε ένα ματσάκι χρυσά χρυσάνθεμα και της έδειξε πέρα το μικρό ψαροκάικό τους, τον άμοιρο Στέλιο είχε μαζέψει η κιτρινομπλέ *Ραφαηλία*.

Ταξιαρχία Ραφαηλία λέμε και τη μοναχοκόρη μας, είπε κάτι, τα υπόλοιπα, Θεός σχωρέσ' τον, ελαφρύ το χώμα, καλό κουράγιο και τα παρόμοια τέτοιων περιστάσεων υπήρχαν όλα στα μάτια και στα νοτισμένα ματόκλαδά της.

Εντελώς ξαφνικά η Πηγή γράπωσε το χέρι της γυναίκας, το καταφίλησε, το τράβηξε άγαρμπα πάνω στο στήθος της, κόντεψε να το ξεβιδώσει.

Πέτυχε όμως τον σκοπό της, να βάλει στη χούφτα της Συριανής το φουλάρι που φορούσε στον λαιμό, μαύρο μεν αλλά με άσπρα πουά μικρά σαν φακές.

Εν πλω προς Τήνο ο υπεύθυνος του γκαράζ δεν επέτρεψε στη χήρα να μείνει στο αμάξι κοντά στον άντρα της, λυπάμαι, κυρία, οι κανονισμοί.

Πενήντα εφτά κι αυτή, μια ηλικία με τον Στέλιο, δεν ανέβηκε στα σαλόνια και τα καταστρώματα, την έβγαλε πότε όρθια, ακουμπισμένη στην κλειστή πόρτα του γκαράζ, πότε καθισμένη στο δάπεδο μονάχη και ευτυχώς όχι πια υποχρεωμένη να καμουφλάρει τον φόβο που την έζωνε για την πράξη της.

Εάν είχε έρθει και η κόρη τους για την αναγνώριση τα πράγματα θα εξελίσσονταν αλλιώς. Ήταν δυνατόν όμως η μάνα να υποβάλει το μοναχοπαίδι της σε τέτοια δοκιμασία και με αβέβαιη έκβαση, αφού ο νεκρός θα μπορούσε να έχει σουλούπι, ρούχα και διάφορα που θα απέκλειαν την ταυτοποίηση;

Δεν της τηλεφώνησε καν, καλύτερα το κορίτσι να πήγαινε στη νέα συνέντευξη για δουλειά, η δωδέκατη, ρε μάνα, της είχε πει, τι τις μετράω το ζώνον, δεν ελπίζω, μην ελπίζεις. Με την εξαφάνιση του μπαμπά της η Αμαλία είχε επιστρέψει από την Αθήνα με το πρώτο βαπόρι, με το σκυλί της και το χέρι ακόμη στον γύψο. Για είκοσι μέρες πίεζε τους λιμενικούς να συνεχίζουν τις έρευνες, αγγάρεψε την Πόπη Χράπη με το Γκολφ να σαρώνουν ακτές και ερημιές, έξεψε τον συμμαθητή της με το κρις κραφτ να φιλοκοσινίζουν το πέλαγος στα ανοιχτά, κινητοποίησε και το silver alert, έπραξε σαν κόρη που θα 'λεγες πως είχε την πιο αρμονική σχέση με τον γονιό της, πράγμα που έστεκε και δεν έστεκε, με τα φεγγάρια. Εκείνο το εικοσαήμερο γύριζε στο

σπίτι αργά το βράδυ, κλοτσούσε τον καναπέ να αφρατέψει τις βουλιαγμένες μαξιλάρες, μετά ορμούσε στην μπαλκονόπορτα να ισιώσει την κουρτίνα και τέλος έκανε πλονζόν στο πάτωμα δίπλα στην Μπόνυ, μιλούσε στο σκυλί ξεμπλέκοντας με το ελεύθερο χέρι τα κρόσσια του τραπεζομάντιλου, έβγαζε από την κλωτόσπητη το μπλοκάκι της και σημείωνε, γυναίκα, οι άντρες δεν κάνουν τέτοια, ακόμη και όταν ζορίζονται χοντρά, καπνίζουν αμίλητοι κι ακούνητοι είτε μπροστά στην τηλεόραση είτε σε μια καρέκλα στο μπαλκόνι.

Η Πηγή Βογιατζή έβγαλε το κινητό της, ευτυχώς η κόρη δεν απάντησε, ήταν πιο βολικό να αφήσει ένα μήνυμα, τον βρήκαν στα ανοιχτά της Σύρας, ταξιδεύουμε μαζί, τον έχω στο αμάξι, η κηδεία πάει για αύριο το απόγευμα, θα φροντίσω να γίνουν όλα όπως πρέπει.

Τηλεφώνησε και στην Πόπη. Η φιλενάδα της, Πηγουλά, σε σκέφτομαι, Πηγουλά, σ' αγαπώ αλλά αδύνατον να το κουνήσει από την Αθήνα, ίωση, εντερικά, όλο στην τουαλέτα.

Ένα μισάωρο προτού το βαπόρι πιάσει Τήνο κατέβηκαν την εσωτερική σκάλα τρεις άντρες και στάθηκαν σχετικά κοντά στη χήρα, περιμένοντας να ανοίξει το γκαράζ και συνεχίζοντας το θέμα που τους έκαιγε.

Από όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση μόνο στη Μάλτα επιτρεπόταν το εαρινό κυνήγι αποδημητικών, ώσπου ένα γεράκι τραυματισμένο από λαθροκυνηγό έπεσε στην αυλή ενός Δημοτικού Σχολείου ανάμεσα στα παιδάκια και έτσι πήγε στράφι το ωραίο αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος, η κυβέρνηση πήρε πίσω την άδεια.

Θέλοντας και μη η Πηγή Βογιατζή υπέστη τη λιγούρα

των τριών για τις κάννες Μέρκελ, κατασκευάζονται σε τέσσερα στάδια με τη μέθοδο της ψυχρής σφυρηλάτησης, ποιότητα χάλυβα κορυφαία, επιλεγμένος γερμανικός heavy-duty από χρωμιομολυβδένιο και χρωμιοβανάδιο, κουμπούρια εγγυημένα από το 1898.

Με τέτοια καραμπίνα η συνονόματη Μέρκελ κυνηγάει και τους Έλληνες, πέταξε φωναχτά ο ένας, χαχανίσανε και οι τρεις κουδουνίζοντας τις αρμαθιές των κλειδιών τους και κοίταξαν παραξενεμένοι τη γυναίκα δίπλα τους, που δεν είχε αντιδράσει στο αστείο τους.